

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาและการวิจัยทั้งในประ เทศและต่างประ เทศที่เกี่ยวข้องโดยตรงในเรื่อง ความรู้ และทัศนคติ เกี่ยวกับโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใน กรุงเทพมหานคร ยังไม่มีผู้ใดทำมาก่อน แต่มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องโรคติดต่อทาง เพศสัมพันธ์ดังนี้

การวิจัยที่เกี่ยวข้องภายในประเทศ

จุไรรัตน์ จรรย์แสง (2514 : 98-101) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "การ เป็นกามโรค และผลกระทบต่อกระ เทือนทางสังคมและ เศรษฐกิจ" กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นผู้ช่วยชายที่มารับ การตรวจรักษาที่สถานอนามัยนาง เล็ง มีอายุ 15 ปีขึ้นไป ผลการวิจัยพบว่า ในเรื่องแหล่ง ข้อมูลที่ผู้ป่วยได้รับความรู้ในการป้องกันโรคและการบำบัดรักษา เมื่อป่วย เป็นโรคนั้น ผู้ป่วยที่มี การศึกษาสูง และการศึกษาค่ำล้นแต่ได้รับความรู้จากเพื่อน ส่วนด้านการรักษาตัว เมื่อป่วย เป็นโรคนั้น ผู้ป่วยไม่ว่าจะมีการศึกษาระดับไหน เมื่อป่วย เป็นโรคครั้งแรกได้รับการรักษาที่ไม่ ถูกวิธีทั้งนั้น ผู้ป่วยจะได้รับการรักษาที่ถูกต้องมากยิ่งขึ้น เมื่อป่วยในครั้งต่อ ๆ มา การรักษาตัว ของผู้ป่วย เมื่อป่วยแต่ละครั้งจะใช้วิธีการรักษา เหมือนกัน คือซื้อยามาบำบัด เองซึ่ง เป็นวิธีที่ผิด และ เมื่อบำบัดเองไม่ได้ผลบ่อยครั้ง จึงไปหาแพทย์ เพื่อรักษาซึ่ง เป็นการรักษาตัวที่ถูกต้อง

สมชาย สักขานุรักษ์ (อ้างถึงในวารสารวิทยาสาร 2515 : 18-19) กลุ่มนิสิต ที่เรียนวิชา เพศศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็น นักศึกษาชาย จำนวน 100 คน มีอายุระหว่าง 15-19 ปี โดยการสัมภาษณ์ตามหน่วยควบคุม กามโรคในกรุงเทพมหานคร 4 แห่ง ได้แก่ หน่วยควบคุมกามโรคนางเล็ง หน่วยควบคุม กามโรคโรงพยาบาลบางรัก และหน่วยควบคุมกามโรคโรงพยาบาลวชิระ ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่ป่วย เป็นกามโรคส่วนมากเนื่องมาจากการร่วมประ เวศกับหญิงโส เณณีมากที่สุด ร้อยละ 68

นางลักษณ์ เอมประดิษฐ์ (2521 : บทคัดย่อ) การศึกษาวิจัยครั้งนี้มุ่งที่จะศึกษา ผู้มารับบริการตรวจรักษากามโรค โดยให้ความสำคัญกับสภาพทาง เศรษฐกิจและสังคม ความรู้ ความเข้าใจ ทักษะคิด การปฏิบัติตนในการรักษาป้องกันกามโรค ตลอดจนปัญหาความต้องการของผู้มารับบริการ ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานสังคมสงเคราะห์ทางการแพทย์ ที่สามารถจะนำไปใช้ประโยชน์ทั้งในด้านการป้องกันแก้ไขปัญหากามโรค และมีส่วนสนับสนุนงานด้านระบาดวิทยา เพื่อให้เกิดผลดีในด้านการป้องกันควบคุมการแพร่ระบาดของกามโรค ตลอดจนสนองความต้องการของประชาชนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ข้อมูลที่ศึกษา ได้จากประชาชนที่มารับบริการที่โรงพยาบาลบางรัก กรุงเทพมหานคร และศูนย์กามโรคเขต 2 จังหวัดชลบุรี จำนวน 176 ราย อายุตั้งแต่ 15 ปีขึ้นไป โดยไม่จำกัดเพศ อาชีพ ฯลฯ ใช้เวลาในการสอบถามทั้งสิ้น 2 สัปดาห์ ซึ่งผลจากการศึกษา และวิเคราะห์สามารถจะประมวล เงื่อนไขที่สำคัญได้โดยสรุป คือ

1. ระดับการศึกษา มีความสัมพันธ์กับการป่วย เป็นกามโรค ผู้ที่มีระดับการศึกษา น้อย พบว่าป่วยหรือมารับบริการมากกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาสูง
2. รายได้ สถานภาพของการสัมพันธ์ทางเพศ ฯลฯ ไม่เป็นข้อจำกัดในการส่งผ่าน ทางเพศ และเป็นกามโรคเสมอไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับโอกาสและสถานการณ์
3. ผู้มารับบริการส่วนใหญ่มีความรู้ ความเข้าใจ เรื่อง เกี่ยวกับกามโรค และวิธี ป้องกันอยู่บ้าง แต่ชายมีความรู้ในเรื่อง เหล่านี้ดีกว่าหญิง ยกเว้นหญิงอาชีพพิเศษหรือโสเภณีซึ่ง มีประสบการณ์ในเรื่อง เหล่านี้พอสมควร
4. ทั้งเพศชายและหญิง มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันที่ว่า หญิงโสเภณีเป็นสาเหตุ สำคัญที่สุดที่ทำให้กามโรคแพร่ระบาด ควรต้องหาทางควบคุมให้ทั่วถึง ทั้งนี้ควรอยู่กับ ความร่วมมือของผู้ป่วย ผู้สัมผัสโรค ประชาชน และองค์การที่เกี่ยวข้อง
5. กามโรคเป็นปัญหาสังคม ซึ่งมีผลถึงปัญหาทางด้านสังคม จิตใจ อารมณ์ของ ผู้ป่วย และครอบครัว จึงควรให้มีเจ้าหน้าที่บริการแนะแนว และปรึกษาปัญหากามโรคไว้ ประจำหน่วยงานนี้

นพพร พานิชกุล (2523 : 273-274) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "ทัศนคติและความต้องการของคณาจารย์และนักเรียนมัธยมสาธิตรามคำแหงในเรื่องการสอนเพศศึกษา" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นอาจารย์ที่สอนอยู่ในโรงเรียนมัธยมสาธิตรามคำแหง จำนวน 45 คน และนักเรียนชายหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 170 คน ผลการวิจัยพบว่า บุคคลผู้ที่ชักชวนนักเรียนชายไปเที่ยวหญิงโสเภณีครั้งแรกคือ เพื่อนสนิท ทัศนคติของนักเรียนชายในเรื่องบุคลิกภาพของความเป็นผู้ชายจำนวนร้อยละ 50.00 มีความคิดเห็นว่าการออกสังคม ทัศนคติของนักเรียนชายในเรื่องค่านิยมความบริสุทธิ์ของสตรีก่อนสมรส นักเรียนชายจำนวนร้อยละ 45.57 มีความคิดเห็นว่าจะไม่มีความจำเป็นในเรื่องค่านิยมที่สตรีต้องบริสุทธิ์ก่อนการสมรส และจำนวนร้อยละ 39.24 มีความคิดเห็นว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ก่อนสมรส ส่วนความต้องการในการสอนเพศศึกษาพบว่า อาจารย์และนักเรียนชายนักเรียนหญิงมีความคิดเห็นสอดคล้องกัน ควรให้มีการสอนเพศศึกษาในโรงเรียน

ชลอศรี แดงเปี่ยม และประยงค์ ลีมิตรระกุล (2526 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "ปัจจัยส่งเสริมพฤติกรรมทางเพศที่มีผลต่อการเป็นกามโรคของเด็กชายวัยรุ่น อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่" โดยทำการศึกษากับเด็กชายวัยรุ่นอายุ 15-19 ปี ที่กำลังศึกษาในโรงเรียนอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 458 คน ผลการศึกษาพบว่า เด็กชายวัยรุ่นเกินครึ่งที่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศ คือ ร้อยละ 52.83 ในจำนวนที่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศ พบว่า ไปเที่ยวโสเภณีและกับบุคคลที่สำสอนทางเพศถึงร้อยละ 85.95 สำหรับความรู้เกี่ยวกับการป้องกันกามโรค พบว่า ทราบถูกต้องบางส่วน ร้อยละ 35.15, ทราบถูกต้องครบถ้วนว่า ใช้ถุงยางอนามัย ร้อยละ 33.19, ทราบไม่ถูกต้องร้อยละ 31.66 และการปฏิบัติเมื่อมีความสัมพันธ์ทางเพศกับโสเภณีหรือสำสอนทางเพศ พบว่า ทำความสะอาดอวัยวะสืบพันธุ์หลังร่วมเพศ ร้อยละ 6.55, ไม่เคยทำอะไรเลย ร้อยละ 4.59, ทำหลายวิธีแต่ไม่ถูกต้องครบถ้วน ร้อยละ 4.15, รับประทานยาหรือฉีดยาปฏิชีวนะก่อนหลังร่วมเพศ ร้อยละ 2.40, ไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศเลย ร้อยละ 56.95 และอื่น ๆ ร้อยละ 4.81

สำหรับในด้านลักษณะที่อยู่อาศัยพบว่า ผู้ที่พักอาศัยอยู่กับบิดา มารดา และญาติ จะมีพฤติกรรมทางเพศที่มีผลต่อการเป็นกามโรคน้อยกว่าผู้ที่พักอาศัยกับบุคคลและสถานที่อื่น ๆ ส่วนในด้านการได้รับข่าวสารทางเพศที่เป็นเหตุส่งเสริมพฤติกรรมทางเพศที่มีผลต่อการเป็น

กามโรค พบว่า การได้รับข่าวสารทางเพศส่วนใหญ่ทราบจาก หนังสือพิมพ์ หนังสือรายสัปดาห์ หนังสือเรื่อง เพศ ภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ แหล่งข่าวสาร เหล่านี้อาจต้องการสร้างความสนใจให้ประชาชนสนับสนุนกิจการบางประเภทในรูปการค้า เมื่อเด็กชายวัยรุ่นได้รับข่าวสารทางเพศ และ เพศสัมพันธ์ ทำให้เกิดความรู้สึกทางเพศ ส่วนใหญ่อยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 65.72 มาก ร้อยละ 12.01 และไม่ค่อยรู้สึกเลยเพียงร้อยละ 7.42 ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะ การได้รับข่าวสารทางเพศกับพฤติกรรมทางเพศที่มีผลต่อการ เป็นกามโรค พบว่า ผู้ที่ได้รับ ข่าวสารทาง เพศบ่อยครั้งจะมีพฤติกรรมทาง เพศที่มีผลต่อการ เป็นกามโรคมกกว่าผู้ที่ได้รับ ข่าวสารน้อยครั้ง

ระวีวรรณ วุฒิประสิทธิ์ (2526 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "ความรู้ เจตคติ และประสบการณ์ เกี่ยวกับ เรื่อง เพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร" โดยทำการศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 658 คน ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศจากเนื้อหา 4 ลักษณะ คือ ชีววิทยา สุขวิทยา จิตวิทยา และสังคมวิทยา โดยเฉลี่ยระดับปานกลาง
2. นักเรียนมีเจตคติเกี่ยวกับเรื่องเพศโดยเฉลี่ยเป็นบวก โดยกลุ่มตัวอย่างได้แสดงออกเกี่ยวกับเรื่องเพศในความรู้สึกที่ตึงตาม เหมาะสม และมีคุณค่าสอดคล้องกับความต้องการและวัฒนธรรมของสังคม
3. นักเรียนมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศโดยเฉลี่ยน้อย
4. ความแตกต่างของความรู้ เจตคติ และประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศ จำแนกตามตัวแปรต่าง ๆ ได้ดังนี้
 - 4.1 นักเรียนชายและหญิงมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศปานกลาง และมีความรู้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มีเจตคติเกี่ยวกับเรื่องเพศเชิงบวกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศนั้น ชายและหญิงมีประสบการณ์เรื่องเพศระดับปานกลาง และน้อย ตามลำดับ และชายและหญิงมีประสบการณ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4.2 นักเรียนสายสามัญ ข้างอุตสาหกรรม และพาณิชย์ มีความรู้เกี่ยวกับ เรื่อง เพศระดับปานกลาง และมีเจตคติเชิงบวกทั้งหมด โดยนักเรียนสายสามัญมีความรู้และ เจตคติแตกต่างจากกลุ่มข้างอุตสาหกรรมและพาณิชย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนความรู้และเจตคติของกลุ่มข้างอุตสาหกรรม และกลุ่มพาณิชย์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 สำหรับทางด้านประสพการณ์นักเรียนสายสามัญและพาณิชย์มี ประสพการณ์เกี่ยวกับเรื่อง เพศน้อย ส่วนนักเรียนข้างอุตสาหกรรมมีประสพการณ์เกี่ยวกับ เรื่อง เพศปานกลาง โดยทั้งสามกลุ่มนี้มีประสพการณ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4.3 นักเรียนที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน แยกกันอยู่ หย่าขาดกัน และฝ่ายใด ฝ่ายหนึ่งหรือทั้งสองฝ่ายถึงแก่กรรม มีความรู้เกี่ยวกับ เรื่อง เพศปานกลาง มีเจตคติเกี่ยวกับ เรื่อง เพศเชิงบวก และมีประสพการณ์เกี่ยวกับ เรื่อง เพศน้อย เหมือนกันทั้ง 4 กลุ่ม โดยแต่ละ กลุ่มมีความรู้ เจตคติ และประสพการณ์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.4 นักเรียนที่บิดาและมารดา มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความรู้เกี่ยวกับ เรื่อง เพศระดับปานกลางทั้งหมด โดยกลุ่มที่บิดาและมารดา มีการศึกษา ระดับอุดมศึกษา มีความ รู้แตกต่างจากกลุ่มที่บิดาและมารดา มีการศึกษา ระดับประถมศึกษา และมีมัธยมศึกษาอย่างมีนัย สำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ส่วนความรู้กลุ่มที่บิดาและมารดา มีการศึกษา ระดับมัธยมศึกษาและ ประถมศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสำหรับทางด้านเจตคติ และประสพการณ์นั้น นักเรียนที่บิดาและมารดา มีระดับการศึกษาต่างกัน มีเจตคติเชิงบวก และ มีประสพการณ์เกี่ยวกับ เรื่อง เพศน้อยทั้งหมด และเจตคติและประสพการณ์นี้ไม่แตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

4.5 นักเรียนกลุ่มที่บิดามารดา เป็นผู้เลี้ยงดู และกลุ่มที่บิดามารดากับญาติ เป็นผู้เลี้ยงดู มีความรู้เกี่ยวกับ เรื่อง เพศปานกลาง และมีเจตคติเชิงบวก ความรู้และเจตคติ ของแต่ละกลุ่มนี้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนประสพการณ์เกี่ยวกับ เรื่อง เพศของแต่ละกลุ่มจะมีเหมือนกันคือ มีประสพการณ์เรื่อง เพศน้อย แต่แตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สมชาย ฉันทานุกรณ์ (2527 : ก-ข) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "ปัจจัยทางสังคมจิตวิทยาที่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันกามโรคที่ถูกต้องในนักเรียน นักศึกษา" โดยทำการศึกษากับนักเรียน นักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย นักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคนครปฐม นักศึกษาวิทยาลัยครูนครปฐม จำนวน 300 คน โดยทำการสุ่มตัวอย่างแบบ Stratified systematic random sampling เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ได้แก่ อัตราส่วนร้อยละ ค่าเฉลี่ย การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร การวิเคราะห์การผันแปรประกอบกับการวิเคราะห์จำแนกหมู่ ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยกระตุ้นประกอบไปด้วย การที่เพื่อนสนิทชอบเที่ยวสถานเริงรมย์ ดื่มสุรา มากกว่าครึ่งหนึ่งที่มีเพื่อนสนิทไม่ชอบดื่มสุรา เที่ยวสถานเริงรมย์ (ร้อยละ 56.0) การชอบดูหนังสื่อ ภาพยนตร์ที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ประมาณครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 52.7) ที่ชอบดูหนังสื่อ ภาพยนตร์ที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศมาก ส่วนในด้านการเคยได้รับคำแนะนำในการป้องกันกามโรคจากบิดา มารดา และครู พบว่ามากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่าง (ร้อยละ 57.7) ที่เคยได้รับคำแนะนำมาก มีเพียงร้อยละ 42.3 ที่ตอบว่าเคยได้รับคำแนะนำน้อย สำหรับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการป้องกันกามโรค ผลจากการวิเคราะห์โดยใช้สถิติการวิเคราะห์การผันแปร พบว่า การมีเพื่อนสนิทชอบเที่ยวสถานเริงรมย์ ชอบดื่มสุรา การชอบดูหนังสื่อ ภาพยนตร์ ที่กระตุ้นอารมณ์ทางเพศ อายุและการรับรู้ผลดี-ผลเสียของการป้องกันกามโรค สามารถอธิบายการผันแปรของพฤติกรรมการป้องกันกามโรคได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .0001, 0.01, 0.05 และ 0.001 ตามลำดับ

ผกาพันธุ์ ชนะภัย (2528 : 26-69) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "เปรียบเทียบเจตคติทางเพศของนักเรียนหญิงโรงเรียนสหศึกษา กับนักเรียนหญิงโรงเรียนสตรีในกรุงเทพมหานคร" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนหญิงโรงเรียนสหศึกษา กับนักเรียนหญิงโรงเรียนสตรี ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2527 กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 745 คน เป็นนักเรียนหญิงโรงเรียนสหศึกษา 61 คน นักเรียนหญิงโรงเรียนสตรี จำนวน 381 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ เป็นแบบสอบถามเจตคติทางเพศ มีค่าความเชื่อมั่น .68 และนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์เปรียบเทียบโดยใช้ ที-เทสต์ (t-test) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีเจตคติทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง 6 ด้าน และมีเจตคติเชิงบวก 7 ด้าน

2. นักเรียนหญิงโรงเรียนสหศึกษา กับนักเรียนหญิงโรงเรียนสตรี มีเจตคติทางเพศไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การวิจัยที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศ

อายา และ เบนเนต (Arya and Bennet : 1968 : 160-165) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ทัศนคติของนักศึกษาในแอฟริกาตะวันออกเกี่ยวกับพฤติกรรมร่วมเพศและกามโรค" (Attitude of College Students in East Africa to sexual Activity and Venereal Disease) โดยมีกลุ่มควบคุมจำนวน 50 คน พบว่า ความรู้ในเรื่องกามโรคและการปฏิบัติตัวในด้านการป้องกันโรคอยู่ในเกณฑ์ต่ำ กลุ่มทดลองจำนวน 50 คน พบว่ามีความสัมพันธ์ทางเพศบ่อยครั้งและชอบดื่มแอลกอฮอล์ก่อนมีความสัมพันธ์ทางเพศ ชอบเที่ยวสถานเริงรมย์ ส่วนกลุ่มควบคุมจะมีความสัมพันธ์ทางเพศกับคนรักและจะแต่งงานด้วย ถ้าหากตั้งครรภทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองมีความรู้เกี่ยวกับกามโรคและการป้องกันไม่ตนัก

วอร์เรน (Warren 1969 : 588) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "แหล่งที่มา และความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับเรื่องเพศ" (Source and Accuracy of College Students' Sex Knowledge) จากนักศึกษามัธยมศึกษาปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนอร์ท โคลโรลิง (North Coroling) ในเมืองกรีนสโบโร (Greensboro) จำนวน 266 คน ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มองว่าโรงเรียนไม่ใช่แหล่งสำคัญที่ให้ความรู้เรื่องเพศ แต่มีข้อสังเกตคือ นักศึกษากลุ่มที่เห็นว่าโรงเรียน เป็นแหล่งสำคัญที่ให้ความรู้เรื่องเพศ มีความรู้เรื่องเพศดีกว่านักศึกษากลุ่มที่ไม่เห็นว่าโรงเรียน เป็นแหล่งสำคัญที่ให้ความรู้เรื่องเพศ มีประมาณร้อยละ 20 ที่เห็นว่าบิดามารดา เป็นแหล่งสำคัญที่ให้ความรู้เรื่องเพศ และส่วนใหญ่ได้รับความรู้เรื่องเพศมาจากคำบอกเล่าของเพื่อน ๆ นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษาระดับหนึ่งยังมีความรู้เรื่องเพศน้อยอยู่

ปอมเปียน (Pompian 1970 : 3771 A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์ความรู้ และทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศของนักเรียนเกรด 6 รวมทั้งทัศนคติของผู้ปกครองและครูที่มีต่อการนำโปรแกรมเพศศึกษาเข้ามาไว้ในโปรแกรมการเรียนการสอนของโรงเรียน

ประถมศึกษา" (A Study of the Elementary School with an Analysis of the Sexual Knowledge of the Sixth Grade Pupils Involved and of Their Attitudes and Those of Their Parents and Teachers) โดยให้นักเรียน ผู้ปกครอง และครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามก่อนที่จะให้ความรู้เรื่องเพศ เมื่อนักเรียนได้เรียนเพศศึกษาจากโครงการแล้ว ก็ให้ตอบแบบสอบถามชุดเดิม ผลการวิจัยพบว่า หลังจากเรียนเพศศึกษาแล้วนักเรียนมีความรู้และทัศนคติเรื่องเพศดีกว่าตอนที่ยังไม่ได้เรียน เด็กชายมีลักษณะเปิดเผยที่จะหาความรู้มากกว่าเด็กหญิง สำหรับผู้ปกครองต้องการให้เด็กศึกษาเรื่องเพศและเห็นว่าโรงเรียน เป็นสถาบันที่ดีที่สุดที่จะให้ความรู้เรื่องเพศแก่นักเรียน

ฮิโรโยชิ โอชิคาว่า (Hiroyoshi Ishikawa 1971 : 16-22) ได้ศึกษาเรื่อง "ความรู้เรื่องเพศของผู้ที่มีอายุระหว่าง 15-24 ปี ในญี่ปุ่น" (Sex Knowledge of 15-24 Year Old in Japan) โดยใช้แบบสอบถามกับวัยรุ่นญี่ปุ่นที่มีอายุตั้งแต่ 15-24 ปี และยังโสด จำนวน 3,884 คน ผลการวิจัยพบว่า การตื่นตัวและความรู้สึกเกี่ยวกับเพศศึกษาเริ่มครั้งแรกเมื่อเขามีอายุอยู่ในระดับมัธยมศึกษา จำนวนร้อยละ 70 ของวัยรุ่น คิดว่ายังมีความรู้เรื่องเพศไม่เพียงพอ และต้องการให้มีหลักสูตรเพศศึกษาในโรงเรียน โดยเฉพาะเรื่องการจัดสรรและกามโรค

เฮส์ และลิตเติลฟีลด์ (Hayes and Littlefiell 1976 : 9) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความรู้เกี่ยวกับกามโรคในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย" (Venereal Disease Knowledge in High School Seniors) โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากร 740 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนตอบในเรื่องที่เกี่ยวกับสาเหตุของการเกิดกามโรคถูกต้องร้อยละ 50 ในเรื่องที่เกี่ยวข้องอาการของโรคตอบถูกต้อง ร้อยละ 40 และในเรื่องการป้องกัน และการควบคุมโรคตอบถูกต้องร้อยละ 39

ยาร์เบอร์ (Yarber 1977 : 135-139) ได้ทำการศึกษาเรื่อง "วัยรุ่นกับการป้องกันกามโรค" (Teenage Girls and Venereal Disease Prophylaxes) ของกลุ่มนักเรียนหญิงอเมริกัน 200 คน ที่มารักษาโรคที่คลินิคมกามโรคในโรงพยาบาลริชาร์ด เมมโมเรียล (Wishard Memorial Hospital) และกลุ่มวัยรุ่นหญิงที่มาประชุมที่สมาคมวางแผนครอบครัวของเมืองอินเดียนาโพลิส (Planned Parenthood Association of

Indianapolis) ผลการศึกษาพบว่า มีผู้เป็นกามโรคร้อยละ 10 สำหรับผู้ที่เห็นว่าถุงยางอนามัยมีประสิทธิภาพในการป้องกันโรคมมีจำนวนพอ ๆ กับผู้ที่ตอบว่าไม่ทราบ

สรุปการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยทั้งภายในและต่างประเทศส่วนใหญ่เป็นการวิจัยที่มุ่งศึกษากลุ่มประชากรที่เป็นผู้ป่วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การวิจัยนั้น ๆ มุ่งศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลต่าง ๆ ที่ทำให้ผู้ป่วยไปมีสัมพันธ์ทางเพศและเกิดการเจ็บป่วยด้วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ นอกจากนี้ยังมุ่งศึกษาถึงวิธีการป้องกันและรักษาของผู้ป่วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ผลการวิจัยโดยส่วนรวมพบว่า มีจำนวนผู้ป่วยโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์สูงมาก โดยเฉพาะผู้ป่วยที่อยู่ในช่วงอายุ 15-19 ปี ผู้ป่วยส่วนใหญ่มีทัศนคติผิด ๆ เกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ และมีวิธีการป้องกันและรักษา เมื่อเกิดเจ็บป่วยที่ไม่ถูกวิธี จากการศึกษางานวิจัยดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษากลุ่มประชากรที่เป็นนักเรียนในช่วงอายุ 15-19 ปี คือนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยเฉพาะนักเรียนที่เรียนอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นเมืองที่มีสถานที่อยู่อาศัยต่าง ๆ ที่จะสนับสนุนและเอื้ออำนวยให้นักเรียนมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม เช่น ห้องอาหาร ดิสโก้เธค โรงแรม สถานที่อาบ อบ นวด ฯลฯ ซึ่งมีผลทำให้นักเรียนเสี่ยงต่อการเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มากขึ้น และเนื่องจากนักเรียนระดับนี้เคยเรียนเนื้อหาเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์มาแล้ว แต่ไม่มีงานวิจัยใดที่ศึกษาถึงความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาเรื่องนี้ เพื่อนำผลการวิจัยมาใช้ประโยชน์ในการปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนเรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น